బ్లూ ప్రింట్స్

'దీపిక'

లోనికి వస్తున్న చైతన్యను చూసి చదువుతున్న డాక్యుమెంటు ప్రక్కన పెట్టి,

"హల్లో చైతన్య హౌ ఆర్ యు?" అన్నారు ఇండియన్ బ్యూరో ఆఫ్ ఇన్వెస్టిగేషన్స్ డైరెక్టరు మలహోత్రా.

"ఫైన్ సార్" అని ఆయన యెదురుగానున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు చైతన్య.

ఎప్పుడూ నెం. 1 అని సంబోధించే మలహోత్రా పేరు పెట్టి పలకరించాడు అంటే యేదో ముఖ్యమైన విషయం అయివుండాలి అనుకొన్నాడు చైతన్య.

"నువ్వు ఈ రోజు పరిస్తాన్ వెళ్ళాలి. ఆ దేశంలోని ప్రస్తుత రాజకీయ పరిస్థితి నీకు తెలిసే వుంటుంది."

"యస్ సార్! మాజీ అధ్యక్షుడ్ని సైనిక తిరుగుబాటులో తొలగించి జనరల్ అహ్మద్ తనే అధ్యక్షుడిగా ప్రకటించుకొన్నాడు. దేశంలో మార్షల్ లా

ప్రవేశపెట్టాడు.

మిలటరీ, సివిల్ సర్వీసుల్లో కీలక పదవుల్లో వున్న యెంతోమందిని మాజీ అధ్యక్షుని వర్గం అని తలచి అరెస్టు చేయించాడు. వాళ్ళందరూ బ్రతికే వున్నారో, లేదో తెలీదు.

దేశంలో ఉవ్వెత్తున లేచిన నిరసన, ఆందోళన అలజడులను ఇనుప హస్తంతో అణగద్రొక్కారు.

దేశంలో ఇంకా ప్రశాంత పరిస్థితి నెలకొనలేదు. సైనికులను అల్లర్లు జరిగినచోటికి పంపి, క్రొత్త ప్రభుత్వానికి మద్దతునిచ్చిన కొంతమంది పౌరులు, సంఘాలుగా యేర్పాటయ్యారు. అలాంటి పౌర సంఘాలకు రేవులు, విమానాశ్రయాలలో కాపలా కాచే బాధ్యత అప్ప చెప్పాడు...."

"గుడ్. ఈ రాత్రికే బయల్దేరాలి. ఎలా వెళతావు?"

"సరిహద్దు దాటి, దొంగతనంగా ప్రవేశించటమే మేలు" అన్నాడు.

"కరెక్ట్! ఇప్పుడా దేశంలోని పరిస్థితుల దృష్ట్యా అలా వెళ్ళడమే మేలు" అన్నాడు మలహోత్రా.

చైతన్య తల వూపాడు.

"పరస్తాన్ దేశపు రాజధానీ నగరం రాచీలో అలీ అనే ఆయన ఇంటిని నువ్వు చెప్పిన పౌర సంఘంలోని సభ్యులు ఆక్రమించారు. అలీ పరిస్తాన్ నుంచి పారిపోయి ఇండియా వచ్చాడు. అతడికి భారత ప్రభుత్వం ఆశ్రయమిచ్చింది.

అలీ ఇంటిలోని సేఫ్‌లో మన మిలటరీ రీసెర్చి లాబరేటరీనుంచి మాయమయిన అతి ముఖ్యమయిన బ్లూ ప్రింట్సు వున్నాయి.

అలీ ఇప్పుడు ఇక్కడే వున్నాడు. ఆ ఇల్లు ఎక్కడ

వుందో, సేఫ్ సెక్యూరిటీ లాక్ నెంబర్లు నీకు కావలసిన అన్ని వివరాలు 'అలీ'ని అడిగి తెలుసుకో. ఆ బ్లూ ప్రింట్సు యెలాగైనా తెచ్చే బాధ్యత నీది. యు కెన్ గో. గుడ్ లక్" అన్నారు మలహోత్రా.

చైతన్య సెలవుతీసుకొని మలహోత్రా గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు.

2

పరిస్తాన్ దేశపు రాజధాని రాచీ నగరం.

సాయంత్రం 6 గం||ల సమయం.

ఆకాశం నిండా మబ్బులు దట్టంగా అలముకున్నాయి. ఏ క్షణంలోనైనా వర్షం పడేటట్లుగా వుంది.

మారు వేషంలోనున్న చైతన్య అలీ ఇల్లున్న వీధిలోకి వచ్చాడు. అలీ ఇంటిముందుగా వెడుతూ క్రీగంట చూసాడు.

అలీ ఇంటిముంగున్న అరుగుపై నలుగురు యువకులు కూర్చుని వున్నారు. నలుగురి చేతుల్లోనూ రైఫిల్స్ వున్నాయి.

ఓ కంట వాళ్ళని గమనిస్తూ చైతన్య ముందుకు వెళ్ళాడు. అలీ ఇంటి ప్రక్క ఇల్లు వదలి ఆ ప్రక్కనున్న ఇంటికి సమీపంగా ఆగి వీధి అంతా పరీక్షగా చూసాడు. తనని యెవరూ ఫాలో అవటంలేదని నిర్ధారణ చేసుకొని ఆ ఇంటి గేటుదగ్గర చేరగానే చేతిలోని అగ్గిపెట్టె క్రింద పడేసాడు. దాన్ని వంగితీస్తూ గేటులోంచి ఆ ఇంటిలోనికి చూశాడు.

ఒక అరవై సంవత్సరాల వృద్ధుడు గుమ్మంవద్ద కూర్చుని తనలోతనే యేదో పాడుకుంటున్నాడు. అతని చేతిలో చుట్ట ఆరిపోయి వున్నట్టుంది పొగ రావటంలేదు. అలీ

చెప్పిన బాబా ఇతనే అయ్యుంటాడనుకొని గేటుతీసి లోనికి వెళ్ళి ఆగాడు.

ఇంటిముందున్న తోట అంతా ఒకసారి పరిశీలించి ముందుకు కదిలాడు చైతన్య.

అపరిచిత వ్యక్తిని చూసి ఆ ముసలివాని భృకుటి ముడిపడింది. అతని చేయి ప్రక్కనే వున్న తువ్వాలు క్రిందున్న రివాల్వర్ పైకి వెళ్ళింది.

ఐ.బి.ఐ. లో టాప్ ఏజంట్ నెం 1 ఆ చర్య గమనించకపోలేదు.

"భయపడకు బాబా నేను మిత్రుడ్నే" అన్నాడు చైతన్య నవ్వుతూ.

"ఆగు" అని, "ఎవర్నువ్వు?" అడిగాడు బాబా.

"అలీ పంపారు నన్ను!"

బాబాలో నమ్మకం కుదరలేదు.

చైతన్య తన వ్రేలికున్న ఉంగరంతీసి అందించాడు.

"ఇది అలీబాబు ఉంగరం. నీ చేతికి ఎలా వచ్చింది?" కోపంగా అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాడు బాబా.

"బాబాకు చూపిస్తే నీకు అన్నివిధాల సహకరిస్తాడు అని అలీ ఇచ్చారు నాకు" అన్నాడు చైతన్య.

"చేతులెత్తి లోపలికి రా" బాబా రివాల్వర్ చూపుతూ అన్నాడు.

చైతన్య భుజాలెగరేసి ఇంటిలోనికి నడిచాడు.

బాబా, చైతన్య వెనుక ఇంటిలోనికి వెళ్ళి తలుపు గడియపెట్టాడు. చైతన్య జేబులోంచి ఒక కవరుతీసి బాబా కాళ్ళ దగ్గర పడేటట్లుగా విసిరి "అలీ నీకు వ్రాసిన ఉత్తరం" అన్నాడు.

చైతన్యనే ఓ కంట కనిపెడుతూ వంగి ఉత్తరంతీసాడు

బాబా. చైతన్యను కూర్చోమని సైగ చేసి గదిలో మూలగా వున్న త్రాళ్ళు తెచ్చి చైతన్య రెండు చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టాడు.

చైతన్య ఇచ్చిన కవరులోంచి ఉత్తరం తీసాడు. పరిచయమయిన అలీ చేతివ్రాత చూడగానే బాబా ముఖంలో ప్రసన్నత చోటు చేసుకుంది. సాంతం చదివి, "నన్ను క్షమించు బాబు. ఈ దేశ పరిస్థితి నువ్వు చూశావుగా. ఎవరు మిత్రులో, ఎవరు శత్రువులో తెలియని పరిస్థితి. నీకు అన్ని విధాల సహాకరించమని వ్రాసారు అలీ" అన్నాడు బాబా—చైతన్యను బంధించిన త్రాళ్ళు విప్పుతూ.

"ఫరవాలేదు. నీ పరిస్థితుల్లో నేనువున్నా అలానే ప్రవర్తిస్తాను" అన్నాడు చైతన్య బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరచి.

"కాఫీ తెస్తాను" అని లోపలికెళ్ళాడు బాబా.

"బాబా ఒళ్ళంతా బడలికగా వుంది కొంతసేపు నిద్రపోవాలి" అన్నాడు చైతన్య, బాబా ఇచ్చిన కాఫీ కప్పు అందుకొంటూ.

"అలాగే. మేడమీద గది సిద్ధం చేస్తాను" అన్నాడు బాబా.

కాఫీ త్రాగి మేడమీదకు వెళ్ళాడు చైతన్య. మెట్లు యెక్కగానే ఒక పెద్ద హాలు, కుడివైపుగా రెండు ఎడమ వైపుగా రెండు గదులు కన్పించాయి. ఒక్క గది తలుపు తప్ప తక్కిన గదుల తలుపులు అన్నీ గడియ పెట్టబడి వున్నాయి.

తలుపులు తెరచివున్న గదిలోకి వెళ్లాడు చైతన్య. బాబా పరుపుపై దుప్పటి సరుదుతున్నాడు. "రా బాబు" అని "నువ్వు లేచే వేళకి భోజనం రెడీ చేస్తాను" అన్నాడు.

రెండు రోజులుగా నిద్ర అంటే తెలియదేమో మంచంపై వాలీవాలగానే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

చిన్న అలికిడై కళ్ళు తెరిచాడు. ఆటోమాటిక్ గా చైతన్య చెయ్యి దిండు క్రిందున్న రివాల్వర్ పై పడింది.

"లేచావా చైతన్య. పదిగంటలయింది. భోజనం చేస్తావేమోనని అడగటానికి వచ్చాను. రా బాబు" అన్నాడు బాబా.

రెండు రోజులుగా తిండి కూడా సరిగ్గా లేదేమో అవురావురుమంటోంది కడుపు. తృప్తిగా తిని 'బ్రేవ్'మని తేన్చాడు చైతన్య.

హాల్లో సోఫాలో కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాడు. బాబాకూడా భోజనం ముగించుకొని వచ్చాడు.

"బాబా ఇంక నువ్వు పడుకో. నేను ఇక్కడ కొంత సేపు కూర్చొని పోయి పడుకుంటాను" అన్నాడు చైతన్య.

బాబా తలూపి పెట్లప్రక్కగానున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు. చైతన్య అక్కడే సోఫాలో కూర్చుని సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు కాలుస్తూ 12 గంటలు యెప్పుడు అవుతుందా అని సహనంగా యెదురుచూడసాగాడు.

3

గోడ గడియారం 12 గంటలు కొట్టింది.

మెల్లగా లేచి నిల్చున్నాడు చైతన్య. బాబా పడుకొన్న గదిలోకి వెళ్ళి చూశాడు. బాబా గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు.

మేడమీదకు వెళ్ళాడు. నీట్ గా మడతపెట్టి వున్న తన బట్టలు వేసుకున్నాడు.

రివాల్వర్ లో బులెట్స్ నిండుగా వున్నాయో లేదో పరీక్షించి. రివాల్వరును భుజానికి తగిలించి వున్న హోల్స

టర్ లో వుంచి, కుర్చీకి తగిలించి వున్న జర్కిన్ ధరించాడు.

జర్కిన్ జేబులోంచి షో బటన్స్ ఆకారంలో వున్న రెండు పవర్ ఫుల్ గ్రెనేడ్స్ నడుముకున్న బెల్టుకు పెట్టాడు.

పెన్ టార్చి బ్యాక్ పాకెట్ లో పెట్టుకున్నాడు.

జర్కిన్ మరో జేబులోంచి దూదిలో చుట్టి వున్న చిన్న గాజు గొట్టం తగలకుండా వుందో లేదో పరీక్షించి తిరిగి జేబులో పెట్టాడు.

మరోసారి అన్నీ సరిగ్గా వున్నాయో లేదో చూసి కర్చీఫ్ తో, తను ముట్టుకొన్న ప్రదేశాలన్నీ తుడిచాడు.

క్రిందకు దిగి వీధి గుమ్మం ప్రక్కనే విడిచిన రబ్బరు సోల్ షూస్ తొడుక్కొని వంటగదిలోకి వెళ్లాడు.

కుడివైపుగా వున్న అలమారులో నీట్ గా పేర్చి ఉన్నాయి స్పూన్ లు, కత్తులు వగైరా. తన అవసరానికి పనికొస్తుందని ఎంచి ఒక కత్తి తీసి దాన్నికూడా బ్యాక్ పాకెట్ లో పెట్టుకుని హాలులోకి నడిచాడు.

హాలులో కూడా తన వేలిముద్రలు ఎక్కడా లేకుండా జాగ్రత్తగా తుడిచాడు.

ఇక అలీ ఇంట్లోకి ప్రవేశించాలి అనుకున్నాడు చైతన్య.

చప్పుడు చెయ్యకుండా వెనుక గుమ్మం వద్దకు వెళ్ళి తలుపు గడియతీసి తోటలోనికి వెళ్ళాడు. వర్షం జోరుగా కురవసాగింది. ఒక చెట్టుక్రిందకు వెళ్ళి ఆగాడు. చెవులు రిక్కించాడు. ఎటువంటి శబ్దంలేదు. తోట చుట్టూ కళ్ళతోనే ఒక మారు పరిశీలించి అనుమానాస్పదమైన కదలిక గానీ అంశంగానీ లేవు అని తలచి చెట్ల మధ్యగా నడచి

ఫాలీస్ఫలం కన్పించి ఆగాడు.

ఒకేఒక క్రోటన్స్ మొక్క కన్పించి ఆలీ చెప్పిన చెప్పిన కొలతలు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని క్రోటన్స్ మొక్క నుంచి ముందుకు 5 అడుగులు వేసి ఆగి, వంగి అక్కడున్న మట్టిలో చేతితో తట్టాడు. శబ్దం రాలేదు.

చైతన్యలో నిరుత్సాహం చోటుచేసుకుంది. ఆలీ చెప్పిన ప్రదేశం ఇదే. ఇక్కడే ఓ ఇనుప తలుపు వుందని చెప్పాడు మరి.

మట్టిక్రిందున్న ఇనుప తలుపు మరీ తట్టగానే తెలిసి పోయేట్లుంటే మీద మట్టి కప్పడమెందుకు అన్న ఊహ కలిగి నవ్వుకున్నాడు.

మోకాలిపై కూర్చుని మట్టిని తొలగిస్తూ గొయ్యి చేయసాగాడు. అలా అనుగు లోతున గొయ్యి చేయగానే చదునుగా చేతికి తగిలింది.

ఉత్సాహం తిరిగి చోటుచేసుకుంది. మట్టిని రెండు చేతులతో తీసి ప్రక్కనే పోయసాగాడు. వర్షం చికాకు కలిగిస్తోంది. తప్పదుగా. అలా అరగంట కష్టపడిన తరువాత రెండడుగుల పొడవు వెడల్పులతో కన్పించింది ఇనుప తలుపు. తలుపును మెల్లగా ఎత్తి ప్రక్కనే పెట్టాడు.

తుప్పుపట్టి వుందేమో 'కర్ర్'మని శబ్దం వచ్చింది. చైతన్య నరాలు బిగుసుకున్నాయి. ఆత్రంగా చుట్టూ చూశాడు. కటిక చీకటి. ఏం కన్పించడంలేదు, పెన్ టార్చితీసి వెలుగు చెట్లమీద మొక్కలమీద వేశాడు. ఆకుల కదలిక తప్ప మరేం కన్పించలేదు.

శబ్దం ఎవరికీ వినపడదు అనుకొని పెన్ టార్చి వెలుగు సొరంగంలోకి ఫోకస్ చేశాడు.

బూజులు, పట్లు పట్టి భయంకరంగా వుంది లోపలి

దృశ్యం. ఒక్కప్రక్కగా లోనికి దిగటానికి ఇనుపనిచ్చెన కన్పించింది.

చైతన్య ఒక్క క్షణం ఆలోచించి లేచి నిలబడి చేరువలో వున్న చెట్టుకొమ్మ ఒకటి విరచి చేతిలో పట్టుకొని నిచ్చెనమీదుగా సొరంగంలోకి దిగాడు.

రెండు మెట్లు దిగి చెట్టుకొమ్మతో దట్టంగా పేరుకున్న పట్లు తప్పించుకుంటూ సొరంగంలోకి నేలపై దిగాడు.

పెన్ టార్చ్ వెలుగులో జాగ్రత్తగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ముందుకు సాగాడు. సుమారు వంద అడుగులు వేసిన తరువాత ఇంకో ఇనుప నిచ్చెన కన్పించి ఆగాడు. తలెత్తి చూశాడు. ఏం కన్పించలేదు. టార్చ్ ఫోకస్ వేశాడు. ఇనుప తలుపు కన్పించింది హుషారుగా నిచ్చెన ఎక్కాడు. ఇంకా 5 మెట్లు ఉన్నాయనగా చైతన్య తలకు తలుపు తగిలింది. ఆగాడు.

రెండు నిమిషాలు ఆగి నిచ్చెన మెట్టుపై బాలన్స్ చేసుకుంటూ నిచ్చెన సైడ్ గార్డ్‌ను పట్టుకున్న చేతినితీసి రెండు చేతులతో మీదున్న తలుపు ఎత్తాడు.

కదలలేదు. నీరసం చోటుచేసుకుంది. ఇంత కష్టం వృధాయేనా? అలీ ఇంటిలోకి వెళ్ళటానికి ఇంకో మార్గం వుందా? అలీ ఇంటికి కాపలా వున్న యువకులు అనుభవం లేనివాళ్ళలా కన్పిస్తున్నారు. అయినా వాళ్ళ చేతిలో రైఫిల్స్ వున్నాయి.

తనలో తాను అలా ఆలోచిస్తుండగా ఈ తలుపు మీదకూడా అడుగు మందాన మట్టి వుండాలన్న ఆలోచన వచ్చింది.

వెంటనే బాక్ పాకెట్‌లోంచి కత్తితీసి వెలుగులో చూశాడు. కత్తి పిడికాక అరంగుళాల పొడవుమాత్రమే

వుంది. ఏం చెయ్యాలి. ప్రయత్నించడంవల్ల నష్టంలేదు అని తలచి కత్తిని తలుపుకి, తలుపు చుట్టూ వున్న ఫ్రేమ్‌కి మధ్యవున్న సన్నని చీలికలో దోపి చుట్టూ త్రిప్పుతూ మీదున్న మట్టిని తోసాడు. వర్షంలో తడిసిన మట్టి మెత్తగా తోసుకుంది.

తలుపును రెండుమూడుసార్లు గట్టిగా బలంగా మీదకు త్రోశాడు. కొద్దిగా కదిలింది. ఇంకా, బలమంతా ఉపయోగించి తలుపు ఎత్తాడు. మట్టితో కలసిన నీరు అతని తలపై పడింది. తలుపు సాంతం ఎత్తి ప్రక్కనపెట్టి సొరంగంలోంచి బయటకు వచ్చాడు.

వర్షం కుంభవృష్టిలా కురవసాగింది. చెట్ల అవతల మధ్యగా ఆలీ ఇల్లు కన్పిస్తోంది. గేటువద్ద మాత్రమే లైటు వెలుగు కన్పిస్తోంది. మిగతా భాగం అంతా చీకటిగా వుంది. పరుగెత్తుకొని వెళ్ళి ఇంటి గోడవారగా ఆగాడు.

ఇంటి ముందునుంచి మాటలు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి. హోల్‌స్టర్ నుంచి రివాల్వర్ తీసి ఇంటి ముందు భాగం వదలి ఇంటిచుట్టూ మెల్లగా నడుస్తూ పరీక్షించాడు. ఇంటి వెనుక కాపలా లేదు. ఇంటి ముందున్న వారిని తప్పించుకొని ఇంటిలోకి ప్రవేశించాలి.

చెట్ల వెనుకగా నడచి ఇంటిముందున్న కాంపౌండ్ వాల్ నీడలో నిలబడి చూశాడు.

అరుగుమీద కూర్చున్న ఆ నలుగురు యువకులూ బాతాఖానీ కొడుతూ విస్కీ సేవిస్తున్నారు. రైఫిల్స్ ప్రక్కన పడేసి వున్నారు. చాలా నిర్లక్ష్యంగా వున్నారు. నలుగురూ పరిసరాలు గమనించే స్థితిలో లేరు.

జేబులోంచి గాజు గొట్టంతీసి వారి మధ్యగా నేలపై

పరేట్లు విసిరాడు. ఆ గాజు గొట్టం నేలమీదపడి పగిలింది. అంతే....

ఆ గొట్టంలోని ఆసిడ్ గాలిలో కలసింది. ఆ గాలిని పీల్చిన నలుగురూ స్పృహతప్పి పడ్డారు. అంతా సెకనులలో జరిగిపోయింది.

తెరచివున్న గేటు దగ్గరగా వేసి, స్పృహతప్పి పడివున్న ఆ నలుగురినీ సమీపించాడు చైతన్య. ఎవరిలోనూ చలనంలేదు.

మెల్లగా మెట్లు ఎక్కి గుమ్మం ప్రక్కగా నిల్చుని తలవంచి చూశాడు. ముందున్నహాలులో ఎవరూలేరు. ఇంటిలోపల యెవరయినా ఉన్నారో లేదో తెలీదు. ధైర్యంచేసి ఇంటిలోనికి నడిచాడు. ఇల్లంతా వెతికి ఇంకెవ్వరూ లేరని నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు.

సేఫ్ వున్న గదిలోకి వెళ్లాడు. గది తలుపు దగ్గరగా చేరవేశాడు. గది మధ్యలో సోఫాలు వాటి మధ్య టీపాయ్ యెదురుగానున్న గోడకు ఆరడుగుల అందమైన సీనరీ వున్నాయి.

గబగబా అడుగులువేసి ఆ సీనరీని సమీపించాడు. రెండు చేతులలో ఎత్తి ఆ సీనరీ ప్రక్కన పెట్టాడు. 4 అడుగుల పొడవు వెడల్పుతో ఐరన్ సేఫ్ దర్శనమిచ్చింది.

ఇంకేమాత్రం ఆలస్యం చేయకుండా — మోకాలుపై కూర్చుని సేఫ్ సెక్యూరిటీ లాక్ నెంబర్లు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని డయల్‌లా వున్న చక్రాన్ని త్రిప్పాడు.

ఒక్కో నెంబరు త్రిప్పుతున్నప్పుడల్లా 'క్లిక్'మన్న శబ్దం వినిపించి చైతన్యలో ఉత్సాహం ఇనుమడించింది. ఆఖరి నెంబరు త్రిప్పి ఊపిరిబిగబట్టి సేఫ్ తలుపు మెల్లగా

లాగాడు. తెరచుకొంది.

సేఫ్‌లో ఎదురుగా అమెరికన్ డాలరు కట్టలు పరిస్తాన్ దేశపు నోట్ల కట్టలు, బంగారపు నగలు, వజ్రాలు చాలా అమూల్యమైన సంపద వుంది.

చైతన్య దృష్టిని ఆవేవీ ఆకర్షించలేదు. అతని కళ్ళు సేఫ్ అంతా నిశితంగా గాలిస్తున్నాయి.

ఆ మెరికన్ డాలర్ కట్టల క్రిందుగా సేఫ్‌లో మూలగా ఒక కవరు కన్పించి ఆతృతగా కవరులోని కాగితాలు తీసి చూశాడు. అవే. తనకు కావలసినవే. హాయిగా సంతృప్తిగా నిట్టూర్చి జేబులో పెట్టుకొని నేలపై ఉంచిన రివాల్వర్ తీద్దామని వంగాడు.

అంతే....

4

“ఆగు” అన్న మాటలు విన్పించి గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

ఆరడుగుల మిలటరీ యూనిఫారంలో వున్న గడ్డపు వ్యక్తిని, అతని చేతిలో యే క్షణంలోనైనా నిప్పులు కక్కటానికి రెడీగా వున్న రివాల్వర్‌ను చూడగానే చైతన్య అదిరిపడ్డాడు.

“ఎవర్నువ్వు?” అడిగాడా గడ్డపు వ్యక్తి.

“నేను .... నేను ....” కంగారు పడుతున్నట్లుగా భయాన్ని నటించాడు చైతన్య.

చైతన్య మెదడు కంప్యూటర్ కంటే వేగంగా ఆలోచించసాగింది. ఏ చిన్న అవకాశం దొరుకుతుందా, తప్పించుకుందామా అని మార్గాలు వెతుకుతున్నాడు.

చైతన్య ఉద్దేశాన్ని గ్రహించాడో లేక జాగ్రత్త కోసమో ఆ మిలటరీ యూనిఫారంలో వున్న వ్యక్తి

చిన్నగా విజిల్ వేశాడు. నలుగురు సైనికులు పరుగెత్తుకు వచ్చారు. నలుగురి చేతుల్లోని స్టెన్ గన్స్ చూసి చైతన్య ఆటలు అడుగంటాయి.

ఒకడ్ని అయితే ఎలాగో దెబ్బతీయవచ్చు. నలుగురితో అందులోనూ ఆయుధాలతో వున్నవారితో, ఆ నలుగురు సైనికులు స్టెన్ గన్స్ పట్టుకొన్న విధానం చూస్తుంటే సుశిక్షితులైన సైనికుల్లా వున్నారు.

నెమ్మదిగా రెండు చేతులూ పైకిఎత్తి పెట్టాడు.

“చెక్ చేయండి?” అన్నాడు ఆ గడ్డపు వ్యక్తి.

“యస్ కల్నల్” అన్నారు నలుగురూ ఒక్కసారిగా.

ఇద్దరు సైనికులు చైతన్య ఛాతీకి స్టెన్ గన్స్ గురిపెట్టి నిల్చున్నారు, మిగిలిన ఇద్దరు చైతన్యను తడిమి ఒక కవరు కత్తి, పెన్ టార్చ్, సిగరెట్ పాకెట్, సిగరెట్ లైటర్ అతని కాళ్ళవద్ద నేలపై పడివున్న రివాల్వర్ తీసి టీపాయ్ మీద పెట్టారు.

“ఆ జర్కిన్ కూడా విప్పియ్యి” అన్నాడు కల్నల్.

చెప్పినట్లు చేయటమే మంచిది. ప్రతిఘటన కోరి చావును ఆహ్వానించడమే అనుకొని జర్కిన్ విప్పి అందించాడు.

కల్నల్ జర్కిన్ అందుకొని సోఫాలోకి విసిరాడు.

“అలీ ఎక్కడ?” అనడిగాడు.

“అలీయా? అలీ ఎవరు?”

“బుకాయించాలని ప్రయత్నించకు. అలీ యేదోనాడు ఈ ఇంటికి తానుగానీ ఇంకెవరినైనాగానీ పంపిస్తాడని తెలుసు మాకు. అందుకోసమే వెయిట్ చేస్తున్నాం. కాపలా పెట్టాం.” కల్నల్ అన్నాడు.

చైతన్య చిన్నగా నవ్వాడు.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నావు. ఓహ్! అర్థమయింది. బాధ్యత, కర్తవ్యం అనుభవములేని ఆ నలుగురినీ కాపలా పెట్టాను నేగా నీ పరిహాసం. పొరపడ్డావు. ఈ ఇంటిలో ప్రవేశించేవారికి అనువుగా ఉండేటందుకే వాళ్ళని నియమించాం."

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చైతన్య.

"అర్థమవలేదా? అలీ ఈ ఇంటిని అరాంతరంగా వదలి వెళ్ళిపోయాడు. అతను పట్టి చేతులతో వెళ్ళిపోయాడని తెలుసు. అలీ ఈ ఇంటిలో యెన్నో లక్షలు విలువచేసే నగలు, డబ్బు వదిలేసి పారిపోయాడు. అతనికోసం వెతుకుతున్నాం. మాకు కావలసినది అతని సంపద కాదు. ఇదిగో ఈ కవరు. ఇది మాకెంతో అవసరం. పటిష్టమైన కాపలా వుంటే అలీగానీ మరెవ్వరైనాగాని ఈ ఇంటి లోనికి ప్రవేశించటానికి సాహసిస్తారా? అందుకే ట్రాప్ వేసాం" కల్నల్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ట్రాపా?"

"యస్ మై బాయ్ ఈ ఇంటి ఎదురుగా వున్న ఇల్లు వెనుకనున్న రోడ్డులోనూ ఇద్దరేసి సైనికులు కాపలా వున్నారు. ఆ నలుగురూ ఇదిగో వీళ్ళే. ఈ నలుగురూ యెంతో అనుభవం, శిక్షణ పొందినవాళ్ళు. మరి నువ్వు వాళ్ళని, వాళ్ళ కళ్ళని తప్పించుకుని ఈ ఇంట్లోకి యెలా ప్రవేశించావో అర్థంకావడంలేదు. నాలుగు రోజులాగితే నువ్వే చెబుతావులే"

"డామిట్! ఛ! ఎంత ఫూలిష్‌గా ప్రవర్తించాను. అసలు ఆ సంగతే ఊహించలేదు" తనను తనే తిట్టుకున్నాడు చైతన్య.

"ఏదో చిన్న గాజు వస్తువు గాలిలో తేలి ఈ

ఇంటికి కాపలా వున్న ఆ నలుగురు యువకుల మధ్య పడటం, వెంటనే ఆ నలుగురూ స్పృహతప్పి పడటం, ఒక్క నిమిషం తరువాత నువ్వు ఈ ఇంటిలోకి ప్రవేశించటం అంతా మావాళ్ళు చూస్తూనే వున్నారు.

"నేను ఈ ఇంటిలోనికి ప్రవేశించి 5 నిమిషాలైంది. వెంటనే వచ్చి నన్ను అరెస్టు చెయ్యలేదేం. ఈలోపల నేను తప్పించుకు పారిపోతే?" చైతన్య అడిగాడు.

"మంచి ప్రశ్న. కావాలనే ఆలస్యం చేశాం. ఈ ఐరన్ సేఫ్ లాక్ నెంబర్లు మాకు తెలీవు. నిన్ను వెంటనే అరెస్టుచేసి, హింసించి నీచేత ఆ నంబర్లు చెప్పించవచ్చు. కానీ, నువ్వు మొండికేసి నిజం చెప్పకుండా మిగిలాయించావు అనుకో, ఇంకా క్రూర పద్ధతులు ఉపయోగించాల్సి వుంటుంది. ఆ ప్రయత్నంలో నువ్వు చచ్చిపోయావనుకో ఇంక ఆ సేఫ్ నెంబర్లు మాకు తెలిసే అవకాశం లేదు.

పై అధికారులతో తిట్లు తినాలి. అందుకే నీకా అవకాశం ఇచ్చి నీ చేతనే ఈ సేఫ్ ఓపెన్ చేయించటానికని ఆలస్యం చేశాం" అన్నాడు కల్నల్.

"ఆ సేఫ్ని మీరు తెరవాలంటే తెరవలేరా? ఇంకో మార్గమేలేదా?

"వుంది. చిన్న ఎక్స్ప్లోజివ్తో (పేల్చి), గ్యాస్ కటింగ్ చేసో తలుపు తెరవవచ్చు. కానీ ఇక్కడో చిన్న ప్రమాదం వుంది. ఆ కవరు సేఫ్లోపలగా వుందో తలుపుకు దగ్గరగా వుందో తెలీదు. ఒకవేళ తలుపుకు దగ్గరగా వుందనుకో ఆ కవరు కాలిపోయే ప్రమాదం వుంది."

"అర్థమయింది" అన్నాడు చైతన్య.

కల్నల్ కవరుతీసి అందులోని కాగితాలు బయటకు లాగి చూశాడు.

"మై గాడ్. Z15 ఎంతో ఆధునికమైన మిస్సైల్ కేరియర్ ఇండియన్ శాస్త్రజ్ఞులు రూపొందిస్తున్నారు అని విన్నాను. నిజమేనన్నమాట?"

కల్నల్ భృకుటి ముడిపడింది.

"ఎవరు నువ్వు? నిజం చెప్పు. నువ్వు ఈ దేశ పౌరుడివి కావు. అవునా, కొన్ని లక్షలు విలువచేసే బంగారం, వజ్రాలు డబ్బు వదలి కేవలం ఈ కవరు మాత్రం తీసావంటే అర్థం యేమిటి? నువ్వు ఇండియన్ వి అయ్యుండాలి. లేకుంటే ఆలీయే ఈ కవరులోని కాగితాలు చూపి భారతదేశంలోనో మరేదేశంలోనైనా ఆశ్రయం సంపాదించడానికి చేసిం అడుంటాడు. చెప్పు. నిజం చెప్పు" అన్నాడు కల్నల్.

"నేను పకిస్తాన్ పౌరుడ్నే. నా పేరు అబ్దుల్. అతని పేరు అలీయే కావచ్చు మరోటి కావచ్చు ఈ ఇంటిలోని సేఫ్‌లో వున్న కవరు తెస్తే పాతిక వేలు ఇస్తానన్నాడు" అన్నాడు చైతన్య.

"స్టాప్. స్టాప్" అని పకపకా నవ్వాడు కల్నల్. "ఇంకెవరో అయితే నువ్వు చెప్పిన మాటలకు బోల్తా పడవచ్చు కానీ నేను మిలటరీ ఇంటలిజన్స్‌లో ఆఫీసర్ని. పాతిక వేలుకోసం ప్రాణాలకు తెగించిన నువ్వు ఒక్క బంగారపు నగకూడా తీసుకోలేదు అంటే అర్థం" అన్నాడు కల్నల్.

"మీరు యేదేవో ఊహించుకుంటున్నారు, నా పేరు అబ్దుల్. నేను ఈ రాంచీ నగరంలో పుట్టి పెరిగాను.

పరిస్థితులు ...."

"ఊఁ. చెప్పు. ఆ పేపేమిటి? నువ్వు చిన్నప్పుడు చదువుకున్న బడి, ఆ బడిలో నీ క్లాసు రూంలో నీ బెంచీపై నువ్వు చెక్కిన నీ పేరు అన్నీ నిరూపించగలవు. నో డవుట్. నువ్వు ఎవరో యేమిటో క్షణంలో తేల్చేస్తాను" అని గది అంతా పరికించి "ప్రక్క గదిలోకి తీసుకు రండి" అన్నాడు.

టీపాయ్‌మీదున్న సిగరెట్ ప్యాకెట్, కవరు, రివాల్వరు, సేఫ్‌లోంచి కవరు లాగుతున్నప్పుడు క్రింద పడ్డ అమెరికన్ వందడాలర్ల కట్టలు రెండూ చూస్తూ నిల్చున్నాడు చైతన్య.

"ఊఁ! పద" అని వెనుక నిల్చున్న సైనికుడు చైతన్యను బలంగా ముందుకు త్రోశాడు.

స్టెన్‌గన్‌తో పక్క టెముకలు పొడిచి ముందుకు త్రోశాడు సైనికుడు.

వెనుక ఇద్దరూ ప్రక్కగా ఇద్దరూ చైతన్యను కవర్ చేస్తూ ప్రక్క గదిలోకి తీసుకెళ్ళారు.

"గది మధ్యలోకెళ్ళి నిలబడు" అన్నాడు కల్నల్.

చైతన్య నెమ్మదిగా నిదానంగా అడుగులు వేస్తూ గది మధ్యలోకెళ్ళి నిల్చున్నాడు.

"అతనితో నిజం యెలా చెప్పించాలో తెలుసా మీకు?" సైనికుల నుద్దేశించి అన్నాడు కల్నల్.

"యస్ సార్" అన్నారు నలుగురూ ముక్త కంఠంతో.

"ప్రొసీడ్" అన్నాడు కల్నల్.

క్రూరంగా నవ్వుతూ ముందుకు అడుగు వెయ్యబోయారు ఇద్దరు సైనికులు.

చాలా వేగంగా ఆలోచించాడు చైతన్య.

"ఇంకొక్క క్షణంకూడా వృథా చెయ్యరాదు. తన మీద వాళ్ళ చేతులు పడకముందే సాహసించాలి. తిరిగి నిల్చునే శక్తి, అవకాశం రాకపోవచ్చు" అని మనసు లోనే అనుకొని "ఆగండి" అని అరిచాడు.

సైనికులు నలుగురూ స్టెన్‌గన్స్ ఎత్తిపట్టుకున్నారు. "చెప్తాను. నిజం చెప్పేస్తాను. నన్నేం చెయ్యకండి" ముఖంలో భయాన్ని చూపిస్తూ గదిలో మూలకు పరుగెత్తాడు.

అతన్ని అతని భయాన్ని చూసి కల్నల్‌తో సహా మిగతా వారూ నవ్వారు.

ఆ ఒక్క క్షణం చాలు.

నడుముకున్న బెల్టుకి తగిలించిన షో బటన్స్ ఆకారంలో వున్న రెండు మినీ గ్రెనేడ్స్ తీసి బలంగా సైనికుల మధ్యకు మెరుపు వేగంతో విసిరి నేలపై అమాంతం బోర్లాపడ్డాడు రెండూ చెవులూ మూసుకుంటూ.

నేలను తాకగానే పెద్ద శబ్దం చేస్తూ ఎక్స్‌ప్లోడ్ అయ్యాయా గ్రెనేడ్లు.

నలుగురు సైనికులు హాహాకారాలు చేస్తూ నేలకూలారు.

బలమైన వస్తువు యేదో వేగంగా వచ్చి చైతన్య యెడమకాలి మోకాలిచిప్ప క్రిందుగా తగిలి 'అబ్బా' అన్నాడు.

5

ఓ పదినిమిషాలు గడిచాయి.

ఎడమ కాలిలో విపరీతమైన బాధ. తలవంచి కాలి వంక చూశాడు చైతన్య. రక్తం బాగా కారుతోంది. కాలు ఊడిపోయిందో లేదో తెలీదు. కాలు మెల్లగా కదిపాడు.

ఎర్రగా కాల్చిన సూదులతో పొడిచినట్లుగా మంట. ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు.

జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి గాయంమీద గట్టిగా కట్టాడు. రక్తం కారటం తగ్గింది.

సైనికులెవరయినా బ్రతికి వున్నారో లేదో చూశాడు. గదిలో యెక్కడ చూసినా మంటలు. నలుగురి సైనికులలో చలనంలేదు. ఇద్దరి యూనిఫారంలు తగలబడిపోతున్నాయి. తలుపు వంక చూశాడు.

పొగవల్ల సరిగ్గా కన్పించడంలేదు. కళ్ళు మండి నీళ్ళు కారుతున్నాయి.

కళ్ళు తుడుచుకొని కుడికాలుపై బరువు అంతా వుంచి గోడ ఆసరాగా చేసుకుని నిల్చున్నాడు.

ఎడమ కాలుకూడా నేలపై పెట్టాడు. కొన్ని టన్నుల బరువు కాలుపై ఉన్నట్లుగా విపరీతమైన నొప్పి. అయినా తప్పదు. గ్రెనేడ్లు పేలి అప్పుడే ఒక నిమిషం పైనే అయింది.

ఎడమ కాలును రెండు చేతులతో పట్టుకొని కుడి కాలుతో గెంతుతూ గుమ్మంవైపు సాగాడు.

పళ్ళ బిగువున్న బాధను భరిస్తూ రెండడుగులు ముందుకు వెళ్ళాడు. కాలికి యేదో అడ్డం తగిలి ముందుకు పడ్డాడు.

ఆ పడటం సరిగా కల్నల్ శరీరంపై పడ్డాడు. లేపంచే ముఖం చితికివుందేది.

కల్నల్ ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు చూసి కల్నల్ బ్రతికే వున్నాడని నిశ్చయించుకున్నాడు. తలపై పెద్ద గాయం వలన స్పృహ తప్పాడని వూహించాడు.

తనను చూసిన 5 గురిలో నలుగురు చనిపోయారు. కల్నల్ కూడా తనను చూశాడు. అతను బ్రతికుంటే

ప్రమాదమని తలచాడు. చుట్టూ తల త్రిప్పిచూశాడు. ఆయుధము యేమన్నా దొరుకుతుందేమో అని.

సైనికుల స్టెన్‌గన్స్ చాలా దూరంగా వున్నాయనిపించి కల్నల్ దుస్తులు వెతికాడు. రివాల్వర్ లేదు. కల్నల్ తల ప్రక్కనే ఒక్క అద్దంముక్క కన్పించింది. అల మారు అద్దాలు పగిలి ముక్కలై పడ్డాయి.

చెయ్యి చాచి అద్దంముక్క అందుకొని కల్నల్ కంఠంపై పెట్టాడు.

"ఛ! స్పృహతప్పి పడివున్న వ్యక్తిని చంపడమా?" అని ఆలోచించాడు.

"తప్పదు. నా వృత్తిలో జాలి దయ వుండకూడదు. తన నీతి, ధర్మంకన్నా ఈ కవరు యెంతో విలువైనది. కల్నల్ తనను చూశాడు. తన ఆకారం, రూపురేఖలు అన్నీ కల్నల్‌కి జ్ఞాపకమే. తెలివి వచ్చిన మరుక్షణం తన కోసం వేట మొదలవుతుంది. ఈ రాచీ నగరం నుంచి బయటకు ప్రతీ త్రోవ సీలుచేసి, నిఘావేసి వుంటారు" అని మనసులో అనుకొని కల్నల్ కంఠంపై బలంగా అద్దం ముక్కతో బలంగా పొడిచాడు.

చివ్వుమని ఫౌంటెన్‌లా రక్తం విరజిమ్మింది కల్నల్ కంఠంనుంచి. కల్నల్ తల ప్రక్కకు వాలిపోయింది. కల్నల్ చనిపోయాడో లేదో నిర్ధారించుకొని ప్రాణం వున్న సూచనలు లేవు అని సంతృప్తిగా నిట్టూర్చి ఆ గది లోంచి బయటకు వెళ్ళాడు.

ప్రాణాలతో బయటపడాలి. వేగంగా కదలాలి. ఎడమకాలు ఈడ్చుకుంటూ కుడికాలితో గెంతుతూ కేఫ్ వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు.

దూరంగా పోలీసుకార్ల సైరన్‌లు విన్పించాయి.

టీపాయ్‌మీదున్న కవర్, అమెరికన్ డాలర్ నోట్ల కట్టలు. రివాల్వరు తీశాడు. సోఫాలోని జర్కిన్ తీసి తొడుక్కొని లోపలి గదుల్లోకి వెళ్ళాడు.

రెండు గదులు దాటిన తరువాత కిటికీ అద్దాలలో నుంచి తోట కన్పించి గుమ్మం దగ్గర వెళ్ళి ఆగాడు. తలుపు పై అనుకుని గడియలు తీసాడు. అతని బరువు అంతా తలుపు పై వున్నందువల్ల గడియతీయగానే తలుపుతో పాటుగా ముందుకు తూలి రెండు మెట్లమీదుగా తోటలోని మట్టిలో పడ్డాడు.

ప్రాణం పోయిందేమో అన్పించింది. అచేతనుడై అలాగే వుండిపోయాడు. వర్షం చాలా జోరుగా కురవ సాగింది.

పోలీస్ కార్ల సైరన్లు దగ్గరవుతున్నాయి.

ఎడమకాలు ఉంటే నేం పోతే నేం అనుకొని కుడి కాలితో అతిస్పీడుగా గెంతుకుంటూ సొరంగం దగ్గర చేరి సొరంగం ద్వారం ప్రక్కనే నేలపై పడుకున్నాడు.

తోటలోని నీరు అంతా సొరంగంలోకి ధారలుగా పడసాగింది. ఇంక ఆలస్యం మంచిదికాదు. నిచ్చెనపై కాలు వేశాడు. ఎడమకాలుకూడ తీసి నిచ్చెన మెట్టుపై పెట్టాడు. బాధకు తట్టుకోలేక కాలుతీసి వేయాలను కున్నాడు.

జీవన్మరణ సమస్య.

ఇంకోదారి లేదు. తప్పదు.

ఇంటిముందు 'కీచు'మని శబ్దం చేస్తూ ఆగాయి వాహ నాలు బాధను ఓరుస్తూ నాలుగు మెట్లు దిగాడు. చేతితో పట్టుకొని వున్న ఇనుప తలుపు హాండిల్‌తో తలుపుమీదకు లాగుకున్నాడు.

అంతే. అంత ఎత్తునుంచి పట్టుతప్పి క్రిందపడ్డాడు. వర్షం నీరు క్రింద మడుగుకట్టి వున్నందువల్ల దెబ్బ తగ ల్లేదు. అదీ ఒక అదృష్టమే అని తలచి నీటిలో నిలబడి కవరుతీసి చూశాడు తడవలేదు. కవరును జర్కిన్ లోపలి జేబులో పెట్టుకొని ముందుకు సాగాడు. నీరు నడుము వరకు వుంది.

బాధతో, నిస్సత్తువతో, ఆత్రుతగా కంగారుగా ఆ చివర వున్న నిచ్చెన చేరి ఆగాడు. ఒంటి కాలితో మెట్లు యెక్కాలి. అతికష్టంతో శక్తినంతా కూడదీసుకొని నిచ్చెన ఎక్కి సారంగంపైకి చేరుకొని నేలపై పడుకొని సేదతీర్చుకున్నాడు.

దాహంతో నోరు యెండిపోయింది. పెదాలు విప్పి నోరు తడిచేసుకున్నాడు చైతన్య.

ఇంటివైపు చూశాడు. లైటు వెలుగు గుమ్మంలోంచి స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

తను ఇందాక లైటు వేసిన గుర్తులేదు.

మరి బాబా నిద్ర లేచాడా?

ఆశతో 'బాబా అని గట్టిగా అరిచాడు.

అంతసేపు అతనిలో దాగివున్న నీరసం ఒక్కసారిగా ఆవహించి సొమ్మసిల్లి పడిపోయాడు.

6

చైతన్యకు మెలకువ వచ్చి కళ్ళు తెరచి చూడగానే అతనిలో విభ్రమం. ఎన్నడూ చూడని గది. విస్మయంతో తలత్రిప్పి చూశాడు.

మంచం ప్రక్కనే వున్న కుర్చీలో కునికిపాట్లు పడు తున్నాడు బాబా.

“బాబా” పిలిచాడు చైతన్య.

"మెలకువ వచ్చిందా బాబూ" అన్నాడు బాబా కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

"బాబా ఆ కవరు?" అన్నాడు చైతన్య.

ఎప్పుడూ అప్రమత్తంగా వుంటూ కర్తవ్యం మరచిపోని చైతన్యను మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ "జాగ్రత్తగానే వుంది బాబు — కాలికి దుమ్మ ఫ్రాక్చరయ్యింది — డాక్టరుబాబు కట్టు కట్టారు. ఈ ఇల్లు ఆయనదే" అన్నాడు బాబా.

ఆందోళనగా కాలు వంక చూశాడు చైతన్య. ఎడమ కాలికి ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్ కట్టు కట్టబడి వుంది. కొద్దిగా నొప్పిగా వున్నట్లు ఫీలయ్యాడు.

గత రాత్రి సంఘటనలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి, "స్పృహ తప్పి పడిపోతున్నట్లుగా తెలుసు. ఆ తరువాత?" అ సంగతే అడిగాడు బాబాను.

"చెప్తాను. ఒక్క నిమిషం" అని మంచం ప్రక్కనే వున్న ప్లాస్కులోని పాలు గ్లాసులో పోసి అందించాడు.

చైతన్య గ్లాసు అందుకున్నాడు.

"నిన్న రాత్రి మంచి నిద్రలో వుండగా పెద్ద ప్రేలుడు విన్పించి మెలకువవచ్చి భయంతో నిశ్చేష్టుడి నయ్యాను. నీవుకూడ మెలకువ వచ్చిందేమోనని మేడ మీదకు వెళ్ళి చూశాను. నువ్వు లేవు. ఇల్లంతా వెతికాను. ఎక్కడా నువ్వు కన్పించలేదు. తోటలోకి వెళ్ళే ద్వారం తెరచివున్నట్లు గమనించి తోటలోకి వెళ్ళాను. సొరంగ మార్గం తలుపు తెరచివుంది.

అలీబాబు ఇంట్లోని ప్రేలుడికి నీకు సంబంధముం టుందని తలచి, ఇంట్లోకి వెళ్ళి నీకోసం అక్కడే గుమ్మం వద్ద కూర్చున్నాను. 5 నిమిషాల తర్వాత 'బాబా 'అన్న

కేక వినిపించి చెట్ల మధ్యకు పరుగెత్తాను. నువ్వు స్పృహ తప్పి పడివున్నావు" అన్నాడు బాబా.

ఇంతలో, తలుపు తెరుచుకొని ఓ 50 సంవత్సరాల వ్యక్తి లోనికి వచ్చాడు. అతని మెడలోని స్టెతస్కోపు డాక్టరు అని చెప్పకనే చెపుతోంది.

"రండి బాబు" అని చైతన్య వంక తిరిగి "ఈయన డాక్టరు హుస్సేన్" అని పరిచయం చేశాడు బాబా.

"గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టర్" విష్ చేశాడు చైతన్య.

"వెరీ గుడ్ మార్నింగ్. ఎలావుంది? నొప్పి తగ్గిందా?" అన్నాడు డాక్టర్ హుస్సేన్.

"కొద్ది నొప్పి వుంది"

డాక్టర్, చైతన్యను పరీక్ష చేసి, "గుడ్. ఎవ్విరీథింగ్ నార్మల్. మంచి వ్యాయామం చేసిన శరీరం కావటం మూలాన త్వరగానే కోలుకున్నారు. ఓ పదిరోజులు రెస్టు తీసుకుంటే కాలు హీలు అవుతుంది" అన్నాడు డాక్టర్.

"నో. నేనీరోజే వెళ్ళిపోవాలి. నేనిక్కడ వున్న ప్రతిక్షణం అలీ ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకు బ్రతకాలి ప్లీజ్" అర్థిస్తూ చిన్న అబద్ధం ఆడాడు చైతన్య.

అలీ కష్టాల్లో వున్నాడనగానే కలవరపడ్డాడు బాబా. ఆతృతగా డాక్టర్ వంక చూసి బాబాకూడా చైతన్య వెళ్ళడానికి అంగీకరించమని ప్రార్థించాడు.

"ఓకే. తప్పదంటున్నారుగా వెళ్ళండి" చైతన్య జబ్బకు ఇంజక్షన్ పొడిచి అన్నాడు డాక్టర్ హుస్సేన్.

"థాంక్యూ" అన్నాడు చైతన్య.

"కాలు దుమ్ము ప్రాక్చరయ్యింది. చర్మం కూడా చీలింది. కుట్లు వేశాను. చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. నడక ప్రాక్టీసు చేయండి. జాగ్రత్త. చాలా నొప్పిగా

వుంటుంది. నేను మళ్ళీ వచ్చి చూస్తాను" అని వెళ్ళిపోయాడు డాక్టర్.

"బాబా ఆ తరువాత ఏమయింది?" అడిగాడు చైతన్య.

"అతికష్టంమీద నిన్ను ఇంటిలోకి తీసుకెళ్ళాను. బురద, రక్తంతో ముద్దయి వున్నాయి నీ దుస్తులు, అవి మార్చి, వళ్ళు శుభ్రంగా తుడిచి డాక్టరు బాబు దగ్గరకు వెళ్ళి విషయం చెప్పాను. ఆయన తన కారులో వచ్చి నిన్ను పరీక్షించి, దెబ్బ ప్రాక్చరయ్యిందా అన్న అనుమానం ఎక్స్‌రే తీయాలని ఇక్కడకు తీసుకొచ్చారు నిన్ను" అన్నాడు బాబా.

"బాబా ఆ కవరు?"

"తెస్తాను" అని గదిలో మూలగా సామగుల బల్ల వద్దకెళ్ళి జర్కిన్ తెచ్చి ఇచ్చాడు. ఆ కవరు జేబులో అలానే వుంది.

చైతన్య రెండు కాళ్ళు క్రింద పెట్టి నిల్చున్నాడు. ఒక్కక్షణం నిలబడి నొప్పికలిగి తిరిగి మంచంపై కూర్చున్నాడు. అలా నాలుగయిదుసార్లు ప్రయత్నించి ఒకటి, రెండు, మూడు అని 60 అంకెలు లెక్క పెట్టేవరకు నిలబడగలిగాడు.

5 గంటలవరకు పట్టు విడవకుండా ప్రయత్నించి పది అడుగులు వేయగలిగాడు చైతన్య.

కాలికి కట్టిన కట్టు వదులయింది. నొప్పి ఎక్కువై విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు.

సాయంత్రం 6 గంటలవుతుందనగా డాక్టరు వచ్చి చైతన్య కాలు పరీక్ష చేశాడు.

"అరె కట్టు వదులయింది. అలా పడుకోండి కట్టు

మారుస్తాను" అన్నాడు డాక్టర్.

అరగంట తర్వాత ఒకడుగు వెనక్కి వేసి "ఈ కట్టు కొద్దిగా మోకాలుచిప్ప క్రిందుగా కట్టాను. కాలు మూవ్‌మెంటుకు వీలుగా వుంటుందని అన్నాడు.

"డాక్టర్, నేను అరగంటలో వెళ్ళిపోతున్నాను. అవసరమయితే తిరిగివస్తాను" అన్నాడు చైతన్య.

"ష్యూర్! ఆల్వేస్ వెల్‌కమ్" అన్నాడు డాక్టర్ హుస్సేన్.

7

అదే సమయంలో.

రాంచీ నగరంలోని పార్లమెంటు స్క్వేర్‌కి దగ్గరలో నున్న పోలీసు జనరల్ కార్యాలయంలో జనరల్ పర్సనల్ రూంలోకి అడుగుపెట్టాడు రాంచీ నగర పోలీసు కమీషనర్.

"హాం, కమీషనర్. కమ్. టేక్ యువర్ సీట్" అన్నాడు పోలీసు జనరల్.

"థాంక్యూ సార్!" అన్నాడు కమీషనర్.

ఎంతోమంది రౌడీలకు, దొంగలకు, నేరస్థులకు క్రింది అధికారులకి అందరికీ సింహస్వప్నమయిన కమీషనర్ - జనరల్ ముందు భయపడుతూ నిల్చున్నాడు. గొంతులో యేదో అడ్డుపడినట్లుగా అతనికి మాటలు రావడంలేదు.

"ఆలీ అనే ఆయన ఇంటిలోని (పేలుడు—మీ పరిశోధన—యెంతవరకు వచ్చింది?" జనరల్ అడిగాడు.

కమీషనర్ గొంతు సవరించుకొని, "పూర్తి వివరాలు ఇంకా తెలియలేదు. ఇంకా పరిశోధన సాగిస్తున్నాం" అన్నాడు కమీషనర్.

జనరల్ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

కమీషనర్‌కి బి.పి. పెరిగింది.

జనరల్ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

కమీషనర్‌కి చెమటలు పట్టాయి.

"అసమర్థత. ఎక్కడ చూసినా అసమర్థత" జనరల్ అన్నాడు.

"యస్ సార్" ఇంకేం అనాలో తోచలేదు కమీషనర్‌కి.

"అసలిప్పటివరకు మీరు చేసిన పరిశోధన యేమన్నా వుందా? '

"ఆ ఇంట్లో చనిపోయిన కల్నల్, సైనికుల శవాలు పోస్టుమార్టం చేయించాం. రిపోర్టు ప్రకారం ఆ నలుగురు సైనికులు గ్రెనేడు ప్రేలుడువల్ల చనిపోయారని తెలిసింది. కల్నల్ కంఠంపై గాజుముక్కతో బలంగా పొడవటంవలన చనిపోయాడు-చనిపోయేముందు కల్నల్ స్పృహతప్పి పడివున్నాడు."

జనరల్ ముఖం కోపంతో జేవురించింది.

"స్పృహ తప్పి వున్న వ్యక్తిని చంపాడా? అతనెవరో తెలిసిందా? అలీయే ఆ ప్రేలుడికి కారణమా?"

"కాదు సార్. ప్రేలుడు జరిగిన గదిలో మూలగా చాలా ఎక్కువగా రక్తం కన్పించింది. ఆ బ్లడ్ గ్రూపు చనిపోయిన ఆ అయిదుగురి బ్లడ్ గ్రూపూ ఒకటి కాదు. అలీ బ్లడ్ గ్రూపుకూడా కాదని తెల్సుకున్నాం.

ఆ ఇంటిలోని సేఫ్ తెరిచివుంది. అందులోని కొన్ని లక్షల ఖరీదు చేసే సంపద వుంది. దొంగతనంకోసం ఆ ఇంటిలో ప్రవేశించలేదని తెలిసింది" అన్నాడు కమీషనర్ చిన్న స్వరంతో.

"ఆ సేఫ్‌లో మన మిలటరీకి సంబంధించిన విలువైన

కాగితాలు వున్నాయి. అవి మాయమయ్యాయి అని వాళ వచ్చిన ఇన్ఫర్మేషన్. ఆ కాగితాలు ఈ నగరం విడిచి వెళ్ళకుండా చూడవలసిన బాధ్యత మీది. డిఫెన్సు మినిస్టరు ఈ విషయాలలో ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపిస్తున్నారు. ఆ కాగితాలు తిరిగి సంపాదించాలి. లేకుంటే పర్యవసానం చెప్పక్కర్లేదు అనుకొంటాను” అన్నాడు జనరల్.

కమీషనర్ ముఖం రక్తవిహీనమయింది.

“యస్ సార్—ఆ ఇల్లు అంతా ‘క్లూ’ ఏదన్నా దొరుకుతుందేమో అని వెతుకుతున్నప్పుడు, తోటలో పొదల మధ్యగా ఒక సొరంగమార్గం కనిపించింది.

“ఏమిటి?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు జనరల్.

“ఆ సొరంగం అంతా నీరుతో నిండి వుంది. నీళ్ళు తోడించి మనుష్యులను దింపి పరిశోధించాం. ఆ సొరంగం ఆలీ ఇంటికి ఒక ఇల్లు తరువాతి వున్న ఇంటిలోని తోటలోకి అంతమయింది. వరుసగా మూడిళ్ళు ఆలీ వేనని తెలిసింది” అన్నాడు కమీషనర్.

“మరి ఆ రెండు ఇళ్ళు ఖాళీగా వున్నాయా?”

“యస్ సార్. కానీ ఆ రెండో ఇంటిలో నిన్నటి వరకు ఒక ముసలివాడు వుండేవాడని తెలిసింది. తాళాలు విరగ్గొట్టి ఆ ఇల్లు అంతా చెక్ చేశాం.

ఒక గదిలో బురదతోను రక్తంతోను తడిసిన బట్టలు కనిపించాయి. ఆ దుస్తులబట్టి ఆ వ్యక్తి కాలికి గాయం అయినట్లుగా తెలుస్తోంది. వేలిముద్రలకోసం ఇల్లంతా వెతికాం. ముసలివాని వేలుముద్రలు కాక ఇంకో జత వేలిముద్రలు కనిపించాయి.

ఇంటి వెనుక గుమ్మానికి అంటుకొని వున్న రక్తంలో

వేలిముద్రలు స్పష్టంగా కన్పించాయి. ఆలీ ఇంటిలో ప్రేలుడు జరిగిన గదిలో మూలగావున్న రక్తం ఈ రక్తం ఒకే గ్రూపుకు చెందినవి" అన్నాడు కమీషనర్.

"ఇంకేవన్నా వుందా?"

"ఆ ముసలివాడి గురించి వెతుకుతున్నాం?"

"ఆ ఇంటిలో ప్రవేశించింది యెవరో యేమిటో తెలీదు? " అవునా" కటువుగా అన్నాడు జనరల్.

"యస్ సార్!" మెల్లగా వణుకుతున్న గొంతుతో అన్నాడు కమీషనర్.

"వెంటనే ఆ వ్యక్తి ఎవరో తెల్సుకొని అదుపులోకి తీసుకోండి. పొరపాటున అతన్ని షూట్ చేసి చంపటమది చేయవద్దు. ఆ కాగితాలు మన వశమయ్యేంతవరకు అతని ప్రాణాలు యెంతో విలువైనవి.

అన్నట్టు ప్రేలుడు జరిగిన గదిలో మూలగా వున్న రక్తం యెక్కువగా కారింది అన్నారు. దానినిబట్టి ఆ వ్యక్తి కాలికి అయిన గాయం పెద్దది అయ్యుంటుంది. అతను వైద్య సహాయానికి వెళ్ళుంటాడు. మరి నగరంలో డాక్టరందరినీ ప్రశ్నించారా?" అడిగాడు జనరల్.

ఇంతవరకు తనకు ఆ ఆలోచన రానందుకు తనని తానే తిట్టుకున్నాడు కమీషనర్.

"యస్ సార్! ఎంక్వయిరీ చేస్తున్నాం. ఈ రాచీ నగరంలో సుమారు 500 డాక్టర్లున్నారు. అందరినీ..."

"త్వరగా ఎంక్వయిరీ చేయండి. ఇక మీరు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు జనరల్.

అటెన్షన్ లోకి వచ్చి సాల్యూట్ చేసి వెనక్కు తిరిగి ఆ గదిలోంచి బయటపడ్డాడు.

8

మంచంపై కూర్చుని తీవ్ర ఆలోచనలో పడ్డాడు చైతన్య ఈ దేశంనుంచి తప్పించుకోవాలి. ఎలా? అలీ ఇంటిలో తన కాలినుంచి కారిన రక్తం ఆధారంగా గాయమున్న వ్యక్తుల్నందరినీ అరెస్టుచేసి ప్రశ్నిస్తారు.

రాంచీ నగరం నుంచి బయటకుపోయే మార్గాలన్నీ ఈ పాటికి సీలుచేసే వుంటారు.

రేడియో, టెలివిజన్, వార్తాపత్రికల్లో అలీ ఇంట్లో ప్రేలుడు గురించి విపులంగా చెప్పారు. అంతకుమించి వాళ్ళ పథకాలేవీ తెలుపలేదు.

ఎంత ఆలోచించినా సరైన అయిడియా స్ఫురించక చిరాకుగా గదిలో పచార్లు చేయసాగాడు.

'ఛ! ఈ కాలికే దెబ్బ తగిలి వుండకపోతే ఎలాగోలా తప్పించుకోవచ్చు' అని సాధనపడుతుండగా మెదడులో మెరుపు మెరిసినట్లు ఓ ఆలోచన కలిగి నిరాశపోయి హుషారు చోటుచేసుకుంది.

తిరిగి మంచంపై కూర్చుని సిగరెట్ వెల్గించి తనకు వచ్చిన ఆలోచనకు మెరుగులు దిద్దాడు. అంతకంటే వేరే మార్గంలేదని తలచి అంతవరకూ మౌనంగా కూర్చుని వున్న బాబాతో—

"బాబా ఈ ఇంటినుంచి ఎవరి కంటా పడకుండా ఓ చోటికి వెళ్ళాలి. ఎలా?" అనడిగాడు చైతన్య.

"నాకు తెలిసిన ఒక టాక్సీ డ్రైవరున్నాడు. అతని టాక్సీలో వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు బాబా.

"అతన్ని నమ్మవచ్చా?" అన్నాడు చైతన్య.

"నాది హామీ. అత డెవరో కాదు. నా మేనల్లుడు. నేనంటే ప్రాణం ఇస్తాడు" అన్నాడు బాబా.

"అయితే వెంటనే వెళ్ళి అతన్ని తీసుకొస్తావా?" అనడిగాడు.

"ఆ ఇప్పుడే వెళ్తాను" అన్నాడు బాబా గుమ్మం వైపు అడుగులు వేస్తూ.

చైతన్య ఆతృతగా గదిలో పచార్లు చేస్తున్నాడు. బాబా వెళ్ళి అరగంటపైనే అయింది.

మరో 5 నిమిషాలు గడిచాయి. ఎందుకైనా మంచిది. ముందుగా ఈ ఇంటిలోనుంచి వెళ్ళిపోవటమే మేలు అని తలచి గుమ్మంవైపు అడుగులు వేశాడు.

ఇంతలో తలుపు తెరచుకొని బాబా వచ్చాడు. చైతన్య హాయిగా ఊపిరి పీల్చాడు.

"వాడు యేదో బేరంమీద వెళ్ళాడు. తిరిగి వచ్చేసరికి ఇంత ఆలస్యమయింది. రండి" అన్నాడు.

అమెరికన్ డాలర్ల కట్టలోంచి 20 వంద డాలర్ల నోట్లుతీసి జేబులో పెట్టుకొని బాబాను అనుసరించాడు.

టాక్సీలో కూర్చుని యేదో చెప్పాడు చైతన్య. డ్రైవరు తలూపి కారు స్టార్టుచేశాడు. అరగంట తరువాత ఒక వీధిలో ఆగింది టాక్సీ. అది పేద ప్రజలు నివసించే వీధి. అపరిశుభ్రంగా, దుర్గంధమయమై వుంది.

డ్రైవరు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. చైతన్య మెల్లగా యేదో చెప్పాడు. డ్రైవరు క్రిందకు దిగి వెళ్లాడు.

5 నిమిషాల తరువాత ఒక 40 ఏళ్ళ వ్యక్తితో తిరిగి వచ్చాడు డ్రైవరు. ఆ నూతన వ్యక్తి కారెక్కి చైతన్య ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు.

"నా పేరు ప్రభు. నీ దగ్గరకు వెళ్ళమని చెప్పాడు శ్రీకాంత్" చైతన్య అన్నాడు.

"శ్రీకాంత్. ఇండియన్. చెప్పండి. ఏం కావాలి?"

అన్నాడా వ్యక్తి.

"నాకు అర్జంటుగా పరిస్తాన్ ప్రభుత్వం ఇష్యూ చేసి నట్లుగా పాస్‌పోర్టు, మినిస్ట్రీ ఆఫ్ డిఫెన్సు స్పెషల్ పాస్ కావాలి."

"ఏ పేరుమీద?"

"అబ్దుల్" అన్నాడు చైతన్య.

"ఎన్ని రోజుల్లోగా కావాలి?"

"ఎన్ని రోజుల్లోనా? ఇంకో గంటలో ఇవ్వాలి" అన్నాడు చైతన్య.

అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"కష్టం. సుమారు ఓరోజు అయినా పడుతుంది."

"నో. ఇంకో గంటలో కావాలి. ఎంతయినా ఫరవా లేదు."

"చాలా ఖర్చవుతుంది. వెయ్యి అమెరికన్ డాలర్లు" అన్నాడు.

"అమెరికన్ డాలర్లా?" సంతోషంతో అన్నాడు చైతన్య.

"అవును. ఇప్పుడున్న కరెన్సీ రద్దుచేసి కొత్త కరెన్సీ ప్రవేశపెడతారని పుకారు" అన్నాడు అతను.

"మరీ ఎక్కువ?" అన్నాడు చైతన్య.

"అది నా రేటు. అదీకాక గంటలో కావాలంటు న్నారు. ఇంకా తక్కువకి చేసేవాళ్ళున్నారు. వాళ్ళ దగ్గర ట్రై చెయ్యండి. శెలవు" అని కారు డోర్ తీశాడు.

"ఆగండి" అని జేబులోంచి నోట్లకట్టతీసి అందులో 5 అమెరికన్ వంద డాలర్ల నోట్లుతీసి అందించాడు. "సగం పనయ్యాక" అన్నాడు.

"ఓకే. డన్. ఈ రూపంలోనే వెళతారా?" అనడిగాడు.

"లేదు. కొద్దిగా ఛేంజస్ చేసుకోవాలి. మేకప్ సామానుందా మీ దగ్గర" అన్నాడు చైతన్య.

"వుంది. మనం ఒక చోటికి వెళ్ళాలి" అన్నాడతను.

చైతన్య డ్రైవర్ని పిలిచాడు.

పదినిమిషాల తర్వాత ఒక చిన్న సందు మొదట్లో టాక్సీ ఆగింది.

ఇద్దరూ క్రిందకు దిగారు. చైతన్య చుట్టూ పరికించాడు జనం అంతగా లేరు.

"టాక్సీ కొద్దిదూరం తీసుకొని వెళ్ళి ఆపు ఇక్కడే వుండు. వెళ్ళిపోకు" అని చెప్పి చైతన్య సందులోకి వెళ్ళాడు.

అరగంట తరువాత చైతన్య ఒక్కడే వచ్చాడు. అతని రూపం కొద్దిగా మార్పులతో ముప్పయి సంవత్సరాల అతని వయస్సు నలభయిగు సంవత్సరాలకు మారింది.

టాక్సీ ఎక్కి పోనివ్వమన్నాడు. ఒక టెలిఫోన్ బూత్ వద్ద టాక్సీ ఆపి దిగి బూత్ లోకి వెళ్ళి జేబులోంచి కరీఫ్ తీసి రిసీవర్ పైవేసి డయల్ చేశాడు.

"హల్లో" అని వినిపించి కాయన్ స్లాట్ లో వేశాడు.

"హల్లో! ఎయిర్ పోర్టు" అని కటువుగా వినిపించింది.

"హల్లో! మీకో చిన్న ఇన్ఫర్ మేషన్. ఇంకో గంటలో ఇండియా వెళ్ళే ఫ్లైట్ లో ఒక వ్యక్తి వెళ్ళిపోతున్నాడు. అతను తనతో కొన్ని లక్షల విలువచేసే వజ్రాలు తీసుకొని వెళ్ళిపోతున్నాడు" అన్నాడు చైతన్య.

"హల్లో మీరెవరు?"

"అతన్ని గుర్తించడం చాలా తేలిక. అతని కాలికి

పెద్ద కట్ట కట్టబడి వుంటుంది. వజ్రాలు అందులోనే వున్నాయి" అని ఫోన్ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి బూత్ లోంచి బయటపడ్డాడు.

టాక్సీలో కూర్చుని "ఇందాక మనం వెళ్ళిన చోటుకి వెళ్ళనీ. తొందరలేదు. మెల్లగా ఊరంతా తిరిగి వెళ్దాం. ఇంకా గంటన్నర గడపాలి" అన్నాడు చైతన్య.

టాక్సీలో ఒక గంట ఊరంతా తిరిగి, చైతన్య ఇంతకుముందు వెళ్ళిన వీధికి వెళ్ళి పాస్‌పోర్టు, డిఫెన్సు మినిస్ట్రీ ఇష్యూ చేసినట్లున్న స్పెషల్ పాస్ తీసుకొని ఎయిర్‌పోర్టుకు వెళ్ళాడు.

9

చైతన్య కుంటుతూ ఎయిర్‌పోర్టు లాంజ్‌లోకి నడిచాడు. తన ప్రతి అడుగునీ ఒక ఇరవై కళ్ళు కనిపెడుతున్నాయి అని తలచి నవ్వుకున్నాడు. నిదానంగా నడుస్తూ ముందుకు సాగాడు.

అంతే....

"చేతులెత్తు" అని గట్టిగా అరపు వినిపించి ఆగాడు చైతన్య.

లాంజ్ అంతా నిశ్శబ్దం చోటుచేసుకుంది. లాంజ్‌లోని కొన్ని వందల కళ్ళు చైతన్యవైపు తిరిగాయి. కొంతమంది ఊపిరితీసుకోవటం కూడా మరిచి చైతన్యను జాలిగా చూస్తున్నారు.

భయాన్ని నటిస్తూ రెండు చేతులూ ఎత్తాడు చైతన్య.

"పద" అన్నాడు ఒక యువకుడు.

"ఏమిటిది. నేను చేసిన నేరం యేమిటి" తడబడుతున్న గొంతుతో అన్నాడు చైతన్య.

"అదేదో చెప్తాం" అని చైతన్య చెరో జబ్బ పట్టు

కాని ఎయిర్ పోర్టు కాపలా బృందం నాయకుడు హబిబుల్లా కూర్చున్న గదిలోకి తీసుకెళ్ళారు.

గదిలో పచార్లు చేస్తున్న హబిబుల్లా చైతన్య వైపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఆ కట్టు విప్పండి" అన్నాడు.

"ఎందుకు? ఏమిటిది? కట్టు విప్పటం ఎందుకు? ప్లీజ్ టెల్ మి. వాటీస్ ఆల్ దిస్?" అన్నాడు చైతన్య.

"షటప్" అని, "ఏమిటి అలా నిల్చున్నారు. ఆ కట్టు విప్పండి" అని హుంకరించాడు హబిబుల్లా.

"నేను ప్రభుత్వ అధికారిని. ప్రభుత్వం పనిమీద అర్జంటుగా ఇండియా వెళ్ళాలి ప్లీజ్" అన్నాడు చైతన్య.

ఇద్దరు యువకులు చైతన్యను కదలకుండా పట్టుకున్నారు. చైతన్య అరుస్తూనే వున్నాడు. ఇంకో యువకుడు చైతన్య కాలికున్న కట్టును పరపరా కోసాడు. రక్తం కారసాగింది చైతన్య చర్మం చీలిన చీలికలోంచి.

కాలు చీలికకు కుట్లు వెయ్యబడి వుండడంచూసి నిరుత్తరుడయ్యాడు ఆ యువకుడు.

హబిబుల్లా ఆశ్చర్యపోయాడు. అయినా అతని అనుమానం తీరలేదు.

"కుట్లు తెంపి లోపల వెతుకు" అన్నాడు.

"ప్లీజ్ వద్దు. నేను స్మగ్లర్ని కాను. వద్దు" అని అరిచాడు చైతన్య.

తనని పట్టుకొన్న వాళ్ళనుంచి విడిపించుకోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నట్లు నటించాడు.

తన ప్లాను పారుతున్నందుకు సంతోషంగా వుంది. మరోవైపు కాలిలో బాధ. చీలినచోట కట్లు తెంపి

లోపల వెతకకపోతే తన ప్లాను సక్సెస్ అయ్యే అవకాశం లేదు. వాళ్ళింత తప్పుచేస్తే తరువాత తనకంత సహాకరిస్తారు.

కట్టూ కట్ చేసిన కత్తితోనే చైతన్య కాలికి వేసిన కట్లు కట్ చేశాడా యువకుడు. రక్తం ధారలుగా కారుతోంది. విపరీతమైన బాధతో, నొప్పితో చైతన్యకు కళ్ళు తిరగసాగాయి.

"డిఫెన్సు మినిస్టర్‌కి ఈ విషయం తెలిస్తే మీ బ్రతుకులేం అవుతాయో ఆలోచించండి" చైతన్య కోపంగా అన్నాడు.

"నోర్మూయ్" ఈడ్చికొట్టాడు హాబిబుల్లా.

ఆ దెబ్బకు చైతన్య పళ్ళు అన్నీ కదిలాయి.

అనుమానం తీరక చైతన్య కాలు చీలినచోట వేళ్ళతో గాలికి పరీక్షించారు. ఇక నిలబడలేక స్పృహతప్పిపడ్డాడు చైతన్య.

చైతన్య దుస్తులు వెతికారు. పాస్‌పోర్టు మినిస్టరీ ఆఫ్ డిఫెన్సు జారీచేసిన స్పెషల్ పాస్ చూసి ముచ్చెమటలు పోశాయి హాబిబుల్లాకి.

'ఛ. ముందే జేబులు వెతికవలసింది. ఈ స్పెషల్ పాస్ చూస్తే తను ఇంత కఠినంగా ప్రవర్తించేవాడు కాదేమో. ఒక ప్రభుత్వ ఉద్యోగిని ఇలా హింసలకు గురిచేసామని అధికార్లకు తెలిస్తే ఇంకేమన్నా వుందా. కింకర్తవ్యం?' అని తనలోతానే అనుకొని "ఎయిర్‌పోర్టు రెసిడెంట్ డాక్టర్‌ని తీసుకురండి" అన్నాడు.

రెండు నిమిషాలలో ఎయిర్‌పోర్టు డాక్టర్ వచ్చి, చైతన్యను పరీక్షించి, "ఎవరు చేశారు ఈ పనీ మనుష్యులా? రాక్షసులా?" కోపంగా అన్నాడు.

"మిస్టర్ డాక్టర్. మైండ్ యువర్ బిజినెస్" అన్నాడు హాబిబుల్లా క్రోధంగా.

ఎయిర్ పోర్టు డాక్టర్ చైతన్య కాలినుంచి కారుతున్న రక్తాన్ని అరికట్టి, చైతన్య జబ్బుకు రెండింజక్షను పొడిచి, స్టిచెస్ వేసి కట్టుకట్టాలి. నా రూంకి తీసుకు రండి" అన్నాడు.

హాబిబుల్లా సైగ చెయ్యగా నలుగురు యువకులు చైతన్యను మోసుకు వెళ్ళారు. సుమారు గంట తర్వాత ఇద్దరి భుజాలపై రెండు చేతులు వేసి కుంటుతూ ఆ గదిలోకి వచ్చాడు చైతన్య.

చైతన్యను చూడగానే హాబిబుల్లా ముఖం వికసించింది.

చైతన్య కూర్చున్నాడు. హాబిబుల్లా తన అనుచరులకు సైగ చేశాడు.

అనుచరులందరూ ఆ గదిలోంచి నిష్క్రమించారు. హాబిబుల్లా తలుపు గడియ వేసి వచ్చాడు.

"నేను ఇప్పుడే ఈ విషయం డిఫెన్సు మినిష్టర్ కి తెలియచేస్తాను. నేను అర్జంటుగా ఇండియా వెళ్ళాలి అని చెప్పాను. వినలేదు మీరు. ఇప్పుడా ఫ్లైటు కూడా వెళ్ళిపోయింది" కోపంగా చిరాకుగా అన్నాడు చైతన్య.

చైతన్య రెండు చేతులు పట్టుకుని ప్రతిమాలాడు హాబిబుల్లా.

"ప్లీజ్ రిపోర్టు చెయ్యకండి. మాకు ఎవరో ఫోన్ లో ఫాల్స్ ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చారు. ప్లీజ్. ఇంకో రెండు గంటలలో ఇంకో ఫ్లైట్ వుంది. అందులో మిమ్మల్ని ఎలాగైనా పంపిస్తాను ప్లీజ్" ప్రతిమాలాడు హాబిబుల్లా.

కొంతసేపు బెట్టు చూపి శాంతించాడు చైతన్య.

"నేను ఊరిలోకి వెళ్ళి ఫ్లైట్ టైంకి వస్తాను" అన్నాడు చైతన్య.

"తప్పకుండా. నేనే దగ్గరుండి ప్లేన్ లోకి ఎక్కిస్తా మిమ్మల్ని" అన్నాడు హబిబుల్లా సంతోషంగా.

ఎయిర్ పోర్టు బయట తనకోసం వేచివున్న టాక్సీలో యెక్కి డాక్టర్ ఇంటికి కొంతదూరంలో టాక్సీ ఆపి దిగాడు చైతన్య.

"నేను మళ్ళీ ఒకగంటలో ఎయిర్ పోర్టు కెళ్ళాలి. వస్తావు కదా" అడిగాడు చైతన్య.

"తప్పకుండా" అన్నాడు డ్రైవరు.

అంటుతూ డాక్టర్ హుస్సేన్ ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు చైతన్య.

చైతన్యను పోల్చుకోలేకపోయాడు డాక్టర్.

"నేను డాక్టర్. చైతన్యను."

"గుడ్. గుడ్. పోల్చుకోలేకపోయాను. "ఏమిటిదంతా" నవ్వుతూ అన్నాడు డాక్టర్.

"ఇక్కడనుంచి తప్పించుకోవాలిగా. తప్పలేదు. ఇండియా వెళ్లే ప్లైటుకి సీటు రిజర్వు చేసుకొని వస్తున్నాను" నవ్వుతూ అన్నాడు చైతన్య,

నిజమా అన్నట్లు చూశాడు డాక్టర్ హుస్సేన్.

"యస్ డాక్టర్ నిజమే. ఆ మీరు నాకింకొక సహాయం చెయ్యాలి. ఈ కట్లు విప్పి ఇంకో కట్టు కట్టాలి" అన్నాడు.

"ఇదేం?"

"చెప్తాను. రండి ప్లీజ్. అర్జంట్" అన్నాడు

చైతన్య.

"పదండి" కుర్చీలోంచి లేచి అన్నాడు డాక్టర్.

ఇంతకు ముందు తనున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు చైతన్య. బాబా లేడు. ఇంటిలోనే ఎక్కడో వుంటాడనుకొని సొరుగులబల్ల వద్ద నడచి ఆగాడు చైతన్య.

మధ్య సొరుగు సాంతం బయటకు లాగి బల్లమీద పెట్టాడు. ఆ సొరుగు త్రిప్పి ప్లాస్టర్‌తో అంటించి వుంచిన కవరు తీసి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. సొరుగును యథాస్థానంలో వుంచి మంచంవద్దకు నడిచి కూర్చున్నాడు.

డాక్టర్ సరంజామా అంతా పట్టుకొచ్చాడు.

చైతన్య ఎడమకాలు మంచంపై పెట్టి పాంటు మీదకి లాగాడు.

"వాటీజ్ దిస్? ఇది నేను కట్టిన కట్టుకాదు."

"ఇంకో డాక్టరు కట్టారు."

"అదేం?"

"ఎయిర్ పోర్టులో జారి పడిపోయాను. మీరు వేసిన కుట్లు తెగి రక్తం కారుతుంటే ఎయిర్ పోర్టు డాక్టర్ వద్దకు వెళ్ళాను. మళ్ళీ స్టిచెస్ వేసి కట్టు కట్టారు" అన్నాడు చైతన్య.

"గుడ్ గాడ్" అన్నాడు డాక్టర్ హుస్సేన్.

"డాక్టర్ ఓ, ప్లాస్టిక్ సంచి చిన్నది వుంటే ఇవ్వండి. పాలథిన్ కవరైనా పరవాలేదు."

"ఇస్తానుగాని, ఈ కట్టు బాగానే వుందిగా మళ్ళీ కట్టు మార్చటమెందుకు?"

"ఈ కవరు లోపల పెట్టాలి."

"వ్వాట్?" ఆశ్చర్యంగా అని అంతలో అర్థమయి,

"బ్రిలియంట్ అయిడియా" నవ్వుతూ అన్నాడు డాక్టర్ హాన్సెన్.

డాక్టరిచ్చిన ఖాళీ పాలథిన్ సంచిలో బ్లూ ప్రింట్సున్న కవరు పెట్టి, డాక్టరకందించాడు, "ఇక మీ పని కానివ్వండి" అన్నాడు నవ్వి.

డాక్టర్ హాన్సెన్ నవ్వుతూ చైతన్య కాలికున్న కట్టు ఊడదీసి మళ్ళీ మరో కట్టు కట్టడంలో నిమగ్నుడయ్యాడు.

"ఎక్సలెంట్. లోపల కవరున్నదన్న అనుమానం ఎవరికీ కలుగదు. ఇంక నాకు శెలవిప్పించండి. మళ్ళీ యెప్పుడయినా కలుద్దాం. ఢిల్లీ వస్తే ఈ నెంబరుకు ఫోన్ చేయండి. నమస్తే" అని రెండు చేతులు జోడించి నమస్కరించాడు చైతన్య.

డాక్టర్ హాన్సెన్ నవ్వుతూ ఆప్యాయంగా చైతన్య భుజంపై చరిచాడు.

"డాక్టర్! బాబా ఏడి?"

"మేడమీద గదిలో పడుకున్నాడు. లేపనా?"

"ఇప్పుడో అరగంటలోనో పోలీసులు వచ్చే అవకాశం వుంది. నా గురించి ప్రశ్నిస్తారు. నేను అసలు ఈ ఇంటికి వచ్చిన సూచనలు గుర్తులు యేవీ లేకుండా శుభ్రంగా క్లీన్ చేయించండి. నా ఫింగర్ ప్రింట్స్ కూడ వుండకూడదు. నాకు సమయం చాలదు. లేకుంటే నేనే...."

"ఓహ్. నెవర్ మైండ్. మా పనివాళ్ళతో నేను శుభ్రం చేయిస్తాను. మీరు నిశ్చింతగా వెళ్ళండి" అన్నాడు డాక్టర్.

"ఇంకొక్క విషయం. బాబాను ఆ ఇంటికిగానీ ఆ ఇంటి చుట్టుపక్కలకు గానీ వెళ్ళవద్దని చెప్పండి. కొన్ని రోజులు రోడ్డుమీదకు కూడా వెళ్ళవద్దని చెప్పండి. బాబాను వెంటనే ఈ ఇంట్లోంచి వేరేచోటికి పంపే యేర్పాటు చేయండి. బాబాను అరెస్టు చేసి ప్రశ్నిస్తే నా గురించి తెలుస్తుందని, బాబాకోసం ఈపాటికి వేట మొదలయి వుంటుంది" అని కృతజ్ఞతలు తెలిపి వెళ్ళిపోయాడు చైతన్య.

10

పోలీసు కమీషనర్ చాలా ఆందోళనగా వున్నాడు. అలీ ఇంట్లోకి ప్రవేశించిన వ్యక్తి ఆచూకి ఇంతవరకు ఏమీ తెలియలేదు.

రివాల్వరు, ఐరన్ సేఫ్ తలుపులమీద వున్న ఫింగర్ ప్రింట్సు అన్నీ ఒక వ్యక్తివే. పోలీసు ఫైల్సులో వున్న కొన్ని వందల వేలిముద్రలతో సరిపోల్చి చూస్తున్నారు. ఇప్పటివరకు ఫలితం కనపడలేదు.

గది తలుపులు త్రోసుకొని లోపలికి వస్తున్న తన సెక్రటరీని చూడగానే అరకాలిమంట తలకెక్కింది.

"యూ ఇడియట్ యెక్కడికి వెళ్ళిపోయావు" అని అరిచాడు కమీషనర్.

అతని కోపం చూసి నివ్వెరపోయాడు అతని సెక్రటరీ.

"ఇంతసేపూ నీ గురించే యెదురుచూస్తున్నాను. అలీ ఇంట్లో ప్రేలుడుకు కారణం అయిన వ్యక్తిని రేపు సాయంకాలం లోపల అరెస్టు చేయకపోతే నా ఉద్యోగం వూడేలా వుంది" కమీషనర్ కంఠంలో బాధ ధ్వనించింది.

"నేను ఆ పనిమీదనే వెళ్ళాను సార్. ఆ మూడో ఇంటిలో ముసలివాడి రూపురేఖలు వర్ణన సేకరించి వాటిని బట్టి ఒక ఆర్టిస్టుతో ఆ ముసలివాని బొమ్మ గీయించి, అతనే ఆ బాబా అని నిర్ధారణ చేసుకొని అన్ని పోలీసుస్టేషన్లకి, టి. వి. కేంద్రానికి కాపీలు ఇచ్చి వస్తున్నాను. ప్రతీ గంట కోమారు బాబా బొమ్మ టి.వి. లో చూపమని చెప్పాను."

ప్రశంసాపూర్వకంగా చూశాడు కమీషనర్.

"అలీ తరచూ వెళ్ళే క్లబ్బుకి వెళ్ళి అలీకి బాగా పరిచయమున్న డాక్టర్లు, వాళ్ళ అడ్రస్‌లు తెలుసుకొని వస్తున్నాను. ఆ ముసలివాడు తప్పకుండా అలీకి పరిచయమున్న డాక్టర్ దగ్గర తీసుకొని వెళ్ళుంటాడు ఆ వ్యక్తిని" అని ఓ కాగితం అందించాడు.

కమీషనర్ ముఖం 1000 వాట్సు బల్బులా వెలిగింది.

అదే సమయంలో—

చైతన్య మరోసారి ఎయిర్‌పోర్టు దగ్గర టాక్సీ దిగి 10 వంద డాలర్ల నోట్లు ఇచ్చాడు డ్రైవరుకి.

"నా దగ్గర అవే వున్నాయి. ఈ దేశపు కరెన్సీ లేదు" అన్నాడు.

"ఫరవాలేదు సార్. డాలర్లు ఈజీగా మార్చుకోవచ్చు" అని సలాంచేసి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

ఎయిర్‌పోర్టులోకి ప్రవేశించాడు చైతన్య.

హబీబుల్లా ఎదురొచ్చాడు.

"రండి" అన్నాడు.

చైతన్య నవ్వాడు. ఇద్దరూ ప్లేన్ సమీపించారు. హబీబుల్లాను చూడగానే పాస్‌పోర్టు అదీ తనిఖీ చేయకుండా వదిలేశారు.

టేకాఫ్‌కి టైం అయ్యేవరకు చైతన్య ప్రక్కనే వుండి, ఏవేవో చెప్పసాగాడు, హబీబుల్లా. ఎయిర్ హోస్టెస్ టైమయింది దిగమంది. ఎయిర్ హోస్టెస్‌కి చైతన్యను మర్యాదగా చూసుకోమని చెప్పి, దిగి వెళ్ళిపోయాడు అతను.

బోయింగ్ మెల్లగా గాలిలోకి లేచింది.

హాయిగా నిట్టూర్చి సీట్లో వెనక్కి వాలాడు చైతన్య.

—:అ యి పో యిం ది:—